

Diana Gabaldon

*Lord John en de
hand van de duivel*

Deel 2 van de *Lord John*-serie

Eerste druk 2006
Derde, gewijzigde druk 2018

ISBN 978-90-225-8344-9
ISBN 978-94-023-1080-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titels: *Lord John and the Hand of Devils – An Anthology*;
Lord John and the Hellfire Club; *Lord John and the Succubus*; *Lord John and
the Haunted Soldier*

Vertaling: Annemarie Lodewijk
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2006 Diana Gabaldon
Nederlandstalige uitgave © 2006/2018 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Woord vooraf 7

Chronologie 9

Lord John en de Hellevuurclub 11

Lord John en de succubus 57

Lord John en de spooksoldaat 165

Woord vooraf

In 1946, vlak na de Tweede Wereldoorlog, gaat een jonge vrouw, Claire Beauchamp Randall genaamd, voor een tweede huwelijksreis naar de Schotse Hooglanden. Zij en haar man, Frank, zijn door omstandigheden een tijdlang van elkaar gescheiden geweest, hij als Engelse legerofficier, zij als veldverpleegster, en willen elkaar opnieuw leren kennen, hun huwelijk nieuw leven inblazen en misschien zelfs aan een gezinnetje gaan denken. Deze plannen vallen in duigen wanneer Claire op een middag in haar eentje gaat wandelen, door een cirkel van staande stenen loopt en verdwijnt.

De eerste persoon die zij tegen het lijf loopt wanneer zij weer bij haar positieven komt, is een man in het uniform van een achttiende-eeuwse Engelse legerofficier – een man die een opmerkelijke gelijkennis vertoont met haar man, Frank. Dit is niet zo verwonderlijk, aangezien kapitein Jonathan Randall de bet-overgrootvader van haar man is. Wat karakter betreft lijkt Black Jack, zoals hij wordt genoemd, echter helemaal niet op zijn nazaat, want hij is een sadistische, biseksuele perverseling, en terwijl zij aan hem tracht te ontkomen, valt Claire in handen van een groepje Highland-Schotten, die hun eigen redenen hebben om uit de buurt van de kapitein te blijven.

De gebeurtenissen bereiken een hoogtepunt wanneer Claire zich, teneinde uit handen te blijven van Black Jack Randall, gedwongen ziet in het huwelijk te treden met Jamie Fraser, een jonge Highlander. In de hoop lang genoeg aan de Schotten te kunnen ontsnappen om terug te keren naar de stenen cirkel en Frank, stemt Claire met het huwelijk in – maar merkt dan dat zij langzaam maar zeker verliefd begint te worden op Jamie.

De *Reiziger*-boeken vertellen het verhaal van Claire, Jamie en Frank, en een gecompliceerd dubbel huwelijk dat zich afspeelt in twee verschillende eeuwen. Ze zijn ook het verhaal van de Jacobiti-

sche Opstand onder Bonnie Prince Charlie, het einde van de Highlandclans, en de vlucht van de Highlanders na het bloedbad van Culloden, naar de veilige haven en de beloftes van de Nieuwe Wereld – een wereld die al net zo gevaarlijk blijkt te zijn als de oude. Verder is de *Reiziger*-reeks ook een verkenning van de nuances, de werking en de morele complexiteiten van het reizen door de tijd en de geschiedenis.

De reeks kent honderden personages. Een van de meest complexe en interessante is Lord John Grey, die wij voor het eerst ontmoeten in *Terug naar Inverness*, en die in de daaropvolgende delen steeds terugkeert. Als homoseksuele man in een tijd waarin deze seksuele voorkeur voldoende was om iemand aan de galg te brengen, is Lord John iemand die heel goed geheimen kan bewaren. Hij is tevens een man met een groot eergevoel en iemand die in staat is tot diepe genegeheid – ongeacht of deze wederzijds is.

De avonturen van Lord John zijn tussenvoegsels binnen de verhaallijn van de *Reiziger*-romans; ze volgen dezelfde tijdlijn (hoe ingewikkeld dat soms ook kan zijn), vertellen over dezelfde wereld en dezelfde mensen – maar draaien rond de persoon van Lord John Grey.

De avonturen van Lord John in chronologische volgorde

Lord John en de Hellevuurclub – juni 1756

Het dubbelleven van Lord John – juni 1757

Lord John en de succubus – september 1757

Lord John en de spooksoldaat – november 1758

Lord John
en de Hellevuurclub

DEEL I
Een vlam ontbrandt

Londen, 1756
De Vereniging ter Waardering van de Engelse Biefstuk,
een herensociëteit

Lord John Grey rukte zijn blik los van de deur. Nee. Hij mocht nu niet omkijken en staren. Omdat hij zijn blik toch ergens op moest richten, keek hij maar naar Quarry's litteken.

'Drinken we samen een glas, sir?' Zonder te wachten tot de steward zijn metgezel ook had ingeschonken, dronk Harry Quarry zijn glas rode wijn leeg en hield het meteen omhoog om het weer vol te laten schenken. 'En nog eentje, wellicht, om uw terugkeer uit uw ijzige verbanningsoord te vieren?' Quarry grijnsde breed, waarbij het litteken zijn linkeroog omlaag trok in een sluwe knipoog, en hief opnieuw zijn glas.

Uit beleefdheid nam Lord John een slokje van zijn wijn, maar hij proefde de inhoud amper. Hij deed zijn best om Quarry aan te blijven kijken en dwong zichzelf om zich niet om te draaien en te kijken, om niet met open mond die vurige flits na te kijken die hij in de gang had gezien.

Quarry's litteken was vervaagd; het was weggeslonken tot een dunne, witte streep, die alleen opviel door de plek waar hij zat, dwars over de blozende wang. Anders was het misschien verloren gegaan tussen de lijnen van een zwaar leven, maar nu bleef het zichtbaar, als een ereteken, en als zodanig beschouwde de eigenaar het ook.

'Heel vriendelijk van u om mij geluk te wensen met mijn terugkeer, sir,' zei Grey. Zijn hart bonkte in zijn oren en overstemde Quarry's woorden – wat geen al te groot verlies was voor het gesprek.

Het is niet waar, hield zijn verstand hem voor, *het kan niet waar zijn*. Maar verstand had niets te maken met de maalstroom van ge-

voelens die hem bij kop en kont greep, alsof hij hem wilde optillen en met zijn neus de andere kant op wilde zetten om achter de roodharige man aan te gaan waarvan hij een glimp had opgevangen.

Quarry gaf hem een harde por met zijn elleboog, een niet-onwelkome manier om hem weer even bij de les te halen.

‘... door de dames, hè?’

‘Pardon?’

‘Ik zei dat ik niet de enige ben wie uw terugkeer is opgevallen. Ik moest u de groeten doen van mijn schoonzuster en zij heeft mij ook gevraagd uit te zoeken waar u op dit moment logeert. Verblijft u bij het regiment?’

‘Nee, ik verblijf op dit moment bij mijn moeder, in Jermyn Street.’ Toen hij zag dat zijn glas nog bijna vol was, zette Grey het aan zijn lippen en nam een paar grote slokken. De bordeaux van de *Beefsteak* was van een uitstekend jaar, maar hij had nauwelijks erg in het bouquet. Vanaf de gang klonk een opgewonden geroezemoes van stemmen.

‘Ah. Dat zal ik haar vertellen. Ik denk dat je morgenochtend wel een uitnodiging kunt verwachten. Lucinda heeft een oogje op je voor een nichtje van haar. Ik mag wel zeggen dat ze er een hele rits arme doch door de natuur bijzonder goed bedeelde vrouwelijke familieleden op na houdt, voor wie ze allemaal een goede partij wil zoeken.’ Quarry lachte heel even zijn tanden bloot. ‘Dus je bent gewaarschuld.’

Grey knikte beleefd. Hij was gewend aan dergelijke voorstellen. Als jongste van vier broers had hij geen hoop op een titel, maar de familienaam was oud en eerbaar en zelf was hij bepaald niet onaantrekkelijk – en bovendien had hij geen rijke erfgename nodig, aangezien hij zelf over voldoende middelen beschikte.

De deur vloog open en er waaide zo’n hevige tochtvlaag de kamer in dat het vuur in de open haard opflakkerde als de vlammen van Hades en een regen van vonken over het oosterse tapijt verspreidde. Grey was blij met de plotselinge hitte-uitbarsting; het gaf hem een excuus voor de kleur die hij op zijn wangen voelde verschijnen.

Hij lijkt er niet op. Natuurlijk lijkt hij er niet op. Wie zou er op hem kunnen lijken? En toch was het gevoel dat opsteeg in zijn borst net zo goed een gevoel van teleurstelling als van opluchting.

De man was lang, ja, maar niet uitzonderlijk lang. Slink gebouwd, bijna tenger. En jong, een jaar of tien jonger dan Grey zelf, die in de dertig was. Maar het haar – ja, het haar leek sprekend.

‘Lord John Grey.’ Quarry hield de jongeman met een hand op zijn arm tegen en draaide hem om, zodat hij hem voor kon stellen. ‘Sta mij toe u voor te stellen aan mijn aangetrouwde neef, meneer Robert Gerald.’

Gerald gaf een kort knikje, maar leek zich toen te vermennen. Datgene onderdrukkend wat hem het bloed naar zijn blanke gezicht had doen stijgen, maakte hij een buiging en wierp Grey een voorkomende blik toe.

‘Uw dienaar, sir.’

‘En ik de uwe.’ Het was geen koper en het was geen peentjesrood; het was diep rood, bijna oranje-rood, doorweven met vermiljoen en goud. De ogen waren niet blauw – godzijdank! – maar eerder zacht, helder bruin.

Greys mond voelde droog aan. Tot zijn opluchting bood Quarry hun een drankje aan en toen Gerald instemmend knikte, knipte hij met zijn vingers naar de steward en loodste hen mee naar een hoekje met leunstoelen waar een dichte mist van tabaksrook als een beschuttend gordijn over de wat minder uitbundige leden van de *Beef-steak* hing.

‘Wie hoorde ik daar op de gang?’ wilde Quarry, zodra zij hadden plaatsgenomen, weten. ‘Dat was zeker Bubb-Dodington? Die man heeft een stem als een visventer.’

‘Ik – hij – ja, dat was hij inderdaad.’ Gerald bleke huid, nog niet geheel hersteld van de eerdere opwindings, werd tot groot plezier van Quarry weer helemaal rood.

‘Oho! En wat voor verraderlijk voorstel heeft hij je gedaan, Bob, jongen?’

‘Niets. Hij – een uitnodiging die ik niet wilde aannemen, dat was alles. Moet je nu werkelijk zo hard schreeuwen, Harry?’ Het was kil aan deze kant van de ruimte, maar Grey wist zeker dat hij zijn handen zou kunnen warmen aan Gerald’s gloeiende gladde wangen.

Quarry snoof geamuseerd en keek om zich heen naar de andere stoelen.

‘Wie zou het moeten horen? De oude Cotterill is zo doof als een

kwartel en de Generaal is bijna dood. En wat kan jou het eigenlijk schelen, als het zo onschuldig was als jij het voorstelt?’ Quarry wierp zijn aangetrouwde neef een doordringende intelligente blik toe.

‘Ik zei niet dat het een onschuldig voorstel was,’ antwoordde Gerald, die zijn kalmte had hervonden, droogjes. ‘Ik zei dat ik er niet op in wilde gaan. En dat, Harry, is alles wat ik jou erover ga vertellen, dus houd maar op met die doordringende blik van je. Die werkt misschien op je ondergeschikten, maar niet op mij.’

Grey begon te lachen en een ogenblik later deed Quarry met hem mee. Met ogen die schitterden van plezier, sloeg hij Gerald op zijn schouder.

‘Mijn neef is een toonbeeld van discretie,’ Lord John. Maar zo hoort het ook, nietwaar?’

‘Ik heb de eer om als ondersecretaris voor de minister-president te mogen werken,’ legde Gerald uit, toen hij de niet-begrijpende blik op Greys gezicht zag. ‘En hoewel de geheimen van de regering erg saai zijn, althans naar Harry’s maatstaven gemeten,’ – hij wierp zijn neef een boosaardige blik toe – ‘is het mij toch niet toegestaan anderen er deelgenoot van te maken.’

‘Och, ze zouden Lord John toch niet interesseren,’ zei Quarry filosofisch, terwijl hij zijn derde glas oude bordeaux achterover sloeg met een oneerbiedige haast die je eerder bij donkerbruin bier zou verwachten. Grey zag hoe de steward in stil afgrijzen de ogen sloot bij het zien van deze heiligschennis en glimlachte bij zichzelf – tenminste, dat dacht hij, totdat hij de zachtbruine ogen van Gerald op zich zag rusten, met een samenzweerderige glimlach om zijn lippen.

‘Zulke dingen zijn eigenlijk alleen van belang voor diegenen die er het dichtst bij betrokken zijn,’ zei Gerald, nog steeds met dat glimlachje naar Grey. Weet u, de hevigste gevechten zijn altijd die waarbij het minste op het spel staat. Maar als u zich niet voor politiek interesseert, Lord John, wat heeft dan wel uw belangstelling?’

‘Het is niet dat het me niet interesseert,’ antwoordde Grey, terwijl hij Robert Gerald recht in de ogen bleef kijken. *Nee, interesse heb ik wel degelijk.* ‘Het is eerder onwetendheid. Ik ben geruime tijd uit Londen weg geweest; eerlijk gezegd ben ik er een beetje uit.’

Zonder dat het zijn bedoeling was, sloot zijn hand zich om zijn glas en gleden zijn duim langzaam omhoog, het koele, gladde opper-